

Sygn. akt IV U 11/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2020 roku

Sąd Rejonowy w Toruniu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący : Sędzia Janusz Kotas

Protokolant: stażysta Barbara Borkowska

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2020 roku

na rozprawie

sprawy z odwołania **D. N.**

przeciwko **Wojewódzkiemu Zespołowi d/s Orzekania o Niepełnosprawności w B.**

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

w związku z odwołaniem od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu d/s Orzekania o Niepełnosprawności w B. z dnia 8 listopada 2019 r.

orzekł:

zmienia zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że zalicza wnioskodawcę D. N. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z symbolem niepełnosprawności 10-N, 05-R i 04-O na okres od 1 lipca 2019 r. do 31 lipca 2021 r. i z symbolem 04-O do 26 czerwca 2022 r. z tym ustaleniem, że spełnia on przesłanki określone w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 marca 1997 r.- Prawo o ruchu drogowym od 1 lipca 2019 r. do 26 czerwca 2022 roku

IV U 11/20

UZASADNIENIE

Wojewódzki Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności w B. orzeczeniem z dnia 8 listopada 2019 roku uchylił zaskarżone orzeczenie Miejskiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w T. z dnia 24 lipca 2019 roku w części dotyczącej symbolu przyczyny niepełnosprawności wnioskodawcy D. N. -10-N i 04-O i orzekł , że symbolem niepełnosprawności wnioskodawcy jest-10-N , 04-O i 05-R . W pozostałej części utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie , zaliczając wnioskodawcę do lekkiego stopnia niepełnosprawności na stałe, z uwagi na schorzenie narządu ruchu i oczu .

W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał, że orzeczenie Miejskiego Zespołu było słuszne co do stopnia niepełnosprawności albowiem orzekany wnioskodawca jest niepełnosprawny w stopniu lekkim, stwierdzono istotne obniżenie zdolności wykonywania pracy w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością fizyczną i psychiczną.

Odwołanie od tego orzeczenia złożył wnioskodawca D. N. , wnosząc o zaliczenie go tak jak poprzednio do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności i uznanie że spełnia przesłanki określone w art. 8 ust 3 a pkt 1 i 2 ustawy z

dnia 20 czerwca 1997 roku prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2012 poz.1137z późniejszymi zmianami) umożliwiające przyznanie mu prawa do karty parkingowej .

W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał, że dokumentacja medyczna poświadcza jego niepełnosprawność w stopniu umiarkowany , a ponadto postępowanie przed Wojewódzkim Zespołem było niezgodne z prawem .

W odpowiedzi na odwołanie Wojewódzki Zespół, wniósł o jego oddalenie, wskazując na argumenty jak w zaskarżonym orzeczeniu.

Sąd ustalił, co następuje:

Wnioskodawca D. N. urodził się (...), posiada wykształcenie techniczne w zakresie informatyki , pracował także jako serwisant sprzętu elektronicznego. Od wczesnej młodości widział gorzej lewym okiem . W 2008 r. nastąpiło dalsze pogorszenie . W 2010 r. rozpoznano u wnioskodawcy dołek rozwojowy lewego nerwu wzrokowego z zanikiem tego nerwu . Od 2010 r. osłabiała się także ostrość wzroku oka prawego , ze szczególnie widocznymi zmianami w 2018 r.

DOWÓD: ocena stanu zdrowia wnioskodawcy - akta zespołu

- wniosek o wydanie orzeczenia –akta zespołu ,

-historia choroby–akta zespołu ,

-opinia biegłego z zakresu chorób oczu k. 132/

Od kilkunastu lat wnioskodawca odczuwa dolegliwości bólowe kręgosłupa . Leczy się w związku z tym w Poradni Neurologicznej , Neurochirurgicznej i Rehabilitacyjnej . Do silnych bólów i zawrotów głowy z utratami przytomności doszło jeszcze w 2019 r. nietrzymanie moczu i stolca .

Wnioskodawca cierpi na chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa lędźwiowego z wielopoziomową dyskopatią i przewlekłym zespołem bólowym oraz na chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa szyjnego . Z uwagi na powyższe schorzenia , na ich zaostrzenie , od 2019 r. u wnioskodawcy występuje nietrzymanie moczu i stolca .

DOWÓD: ocena stanu zdrowia wnioskodawcy - akta zespołu

- wniosek o wydanie orzeczenia –akta zespołu ,

-historia choroby–akta zespołu ,

-opinia biegłych chirurga-ortopedy i neurologa k. 109-110/

Orzeczeniem Miejskiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w T. z dnia 14 grudnia 2010 r. wnioskodawca został zaliczony do lekkiego stopnia niepełnosprawności na okres do 31 grudnia 2012 roku, z symbolem niepełnosprawności 05-R (dotyczącym narządu ruchu). Kolejnym orzeczeniem tego zespołu z dnia 11 stycznia 2013 roku wnioskodawca został zaliczony do lekkiego stopnia niepełnosprawności na okres do 31 stycznia 2014 roku, również z symbolem niepełnosprawności 05-R (dotyczącym narządu ruchu). Następnym orzeczeniem z dnia 27 lutego 2014 r. został zaliczony do lekkiego stopnia niepełnosprawności na okres do 28 lutego 2016 r. z tą samą przyczyną .

Orzeczeniem Miejskiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w T. z dnia 28 kwietnia 2016 r. wnioskodawca został zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na okres do 30 kwietnia 2017 roku, z symbolem niepełnosprawności 10-N i 04-O (dotyczącym schorzeń neurologicznych i narządu wzroku). W orzeczeniu tym wskazano także , że może pracować tylko w warunkach pracy chronionej i uznano że spełnia przesłanki określone w art. 8 ust 3 a pkt 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2012 poz.1137z późniejszymi zmianami) czyli umożliwiające przyznanie mu prawa do karty parkingowej .

Orzeczeni z dnia 8 czerwca 2017 r. wnioskodawca został ponownie zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z symbolami i wskazaniem jak w poprzedniej decyzji, na okres do 30 czerwca 2019 r.

DOWÓD: orzeczenia o stopniu niepełnosprawności -akta zespołu

-dokumentacja medyczna –akta zespołu /

Orzeczeniem Miejskiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w T. z dnia 24 lipca 2019 roku wnioskodawca został zaliczony do lekkiego stopnia niepełnosprawności na stałe z symbolem niepełnosprawności -10-N i 04-O. Wojewódzki Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności w B. orzeczeniem z dnia 5 lutego 2018 roku utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie Miejskiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w T., uchylając je tylko co do symbolu niepełnosprawności, poprzez wskazanie trzech symboli 10-N, 04-O i 05-R.

DOWÓD: -orzeczenia miejskiego i wojewódzkiego Zespołu – akta rentowe /

Wnioskodawca z uwagi na schorzenia natury ortopedyczno- neurologiczne jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym do 31 lipca 2021 r. Zaburzenia funkcji kręgosłupa choroba zwyrodnieniowa kręgosłupa lędźwiowego z wielopoziomą dyskopatią i przewlekłym zespołem bólowym oraz chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa szyjnego z towarzyszącymi dolegliwościami powodują niepełnosprawność w stopniu umiarkowanym. Jeżeli chodzi o te schorzenia z uwagi a wiek wnioskodawcy, wymagają intensywnej diagnostyki. Z uwagi na te schorzenia wnioskodawca nie może pracować na otwartym rynku pracy.

Jeżeli chodzi o schorzenia narządu wzroku, wnioskodawca ma całkowitą ślepotę oka lewego oraz istotnie upośledzona funkcję wzrokową oka prawego – obniżoną ostrość wzroku do dali i bliży oraz ograniczone pole widzenia. Powoduje to konieczność zaliczenia wnioskodawcy do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na okres do 26 czerwca 2022 r. Wnioskodawca spełnia przesłanki określone w art. 8 ust 3 a pkt 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2012 poz.1137z późniejszymi zmianami) tj. umożliwiające przyznanie mu prawa do karty parkingowej. Wnioskodawca nie może pracować na otwartym rynku pracy.

/dowód : opinia biegłych chirurga –ortopedy i neurologa k.109-110 ,

-opinia biegłego z zakresu chorób oczu k.132 ,

-dokumentacja medyczna –akta zespołu /

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny ustalono na podstawie dokumentów, których autentyczności nie kwestionowała żadna ze stron, a także w oparciu o opinie biegłych sądowych: chirurga- ortopedy i neurologa –jeżeli chodzi o schorzenia natury neurologicznej, narządu ruchu i opinii biegłego specjalisty chorób oczu – jeżeli chodzi o schorzenia oczu.

Sąd przyjął za miarodajne opinie biegłych. Osobom tym nie można przede wszystkim odmówić umiejętności i kwalifikacji niezbędnych do sporządzenia opinii, zgodnej z tezami dowodowymi zawartymi w postanowieniach dopuszczającym te dowody. Biegli posiadali wystarczającą wiedzę z dziedzin medycyny, objętej zakresem przedmiotowym opinii. Jako specjaliści z wieloletnim stażem pracy legitymowali się również potrzebnym doświadczeniem zawodowym. Byli zatem w stanie przedstawić fakty potrzebne do sporządzenia opinii, dokonać ich właściwej, obiektywnej analizy, jak też wyprowadzić poprawne wnioski, pozostające w zgodzie z zasadami sztuki lekarskiej oraz wiedzą z zakresu danej dziedziny medycyny.

Przedstawioną wyżej ocenę kwalifikacji i umiejętności biegłych wspiera treść samych opinii. Biegli przedstawiali swoje wywody w logiczny, racjonalnie uargumentowany sposób. Starali się przy tym unikać formułowania arbitralnych tez, lecz dochodzili do przedstawianych przez siebie wniosków w sposób stopniowy, odnosząc się do zebranych

w aktach sprawy dokumentów medycznych oraz wyników przeprowadzonych przez siebie badań podmiotowego i przedmiotowego.

Opinie te zostały zatem sporządzone nie na podstawie pochoptnej i formułowanej a priori oceny, lecz w oparciu o obiektywny i rzetelnie zebrany materiał badawczy (przy zastosowaniu wymaganych przy tego rodzaju schorzeń metodach diagnostycznych), który potwierdzał prawidłowość wyrażonych przez biegłych sądów.

Ubezpieczony nie zakwestionował opinii, mimo iż miał to tego prawo jak i czas, albowiem opinie te zostały doręczone jego pełnomocnikowi, który jest pełnomocnikiem fachowym, na trzy tygodnie przed rozprawą.

Zastrzeżenia do opinii biegłych chirurga- ortopedy i neurologa –jeżeli chodzi o schorzenia natury neurologicznej, narządu ruchu zgłosił Wojewódzki Zespół w dniu 16 września 2020 r.

Zastrzeżenia te jednak zdaniem Sądu nie miały oparcia w zebranych materiale dowodowym i nie powodowały odmiennych ustaleń co do stanu zdrowia wnioskodawcy.

Sąd nie widział potrzeby uzupełniania dotychczas wydanej opinii, a tym bardziej – dopuszczenia dowodu z opinii kolejnego biegłego. Stanowisko to jest zgodne z utrwaloną w judykaturze linią orzecniczą. W wyroku z dnia 15 lutego 1974 r. (sygn. II CR 817/73, nie publ.) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że dowód z opinii biegłego jak i instytutu ma szczególny charakter, a mianowicie korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mogą więc mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów a w szczególności art. 217 § 1 kpc. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych czy też z opinii instytutu w każdym wypadku, gdy opinia złożona jest niekorzystna dla strony. W świetle art. 286 kpc Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub z opinii instytutu, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności.

Identyczny pogląd Sąd Najwyższy wyraził w wyroku z dnia 18 lutego 1974 r. (sygn. II CR 5/74, Biul. Inf. SN 1974/4 poz. 64), wskazując na to, że okoliczność, że opinia biegłych nie ma treści, odpowiadającej stronie, zwłaszcza gdy wypowiadało się kilka kompetentnych pod względem fachowym zespołów biegłych, nie może uzasadniać przeprowadzenia dowodu z opinii dalszych biegłych. Za nieuzasadnione należy uznać stanowisko, według którego nie wolno zaniechać przeprowadzenia dowodu z opinii dalszych biegłych, jeżeli dotychczas opracowane opinie biegłych nie dają podstaw do rozstrzygnięcia sprawy w sensie twierdzonym przez stronę. Odmienne stanowisko oznaczałoby bowiem przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, by się upewnić, czy niektórzy z nich nie byłiby takiego zdania, jak strona (por. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1974 r., I CR 562/74, nie publ.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, OSNAP 2000/22/807; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 1999 r., II UKN 158/99, OSNAP 2001/2/51; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2001 r., IV CKN 478/00, nie publ.).

W wyroku z dnia 21 listopada 1974 r. (sygn. II CR 638/74, OSPiKA 1975/5/108) Sąd Najwyższy podkreślił, że jeżeli opinia biegłego jest tak kategoryczna i tak przekonywająca, że sąd określoną okoliczność uznaje za wyjaśnioną, to nie ma obowiązku dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych. W uzasadnieniu wyroku stwierdzono, że „pogląd (...) że sąd nie może odrzucić dowodu, jeżeli sprawa nie została wyjaśniona zgodnie z twierdzeniami strony powołującej dowód, nie odnosi się do dowodu z opinii biegłych. Wynika to, po pierwsze, z istoty tego dowodu odmiennej od dowodu ze świadków lub dokumentów. O ile bowiem krąg tych ostatnich dowodów jest praktycznie ograniczony, to dowód z opinii biegłego mógłby być powołany wielokrotnie, dopóki nie nastąpiłoby, wyjaśnienie sprawy zgodnie z twierdzeniami strony. Po wtóre, charakter tego dowodu polega na tym że biegli są pomocnikami sądu w zakresie dysponowania wiadomościami specjalnymi - opinia biegłego umożliwia sądowi zrozumienie faktów, których ocena wymaga wiadomości specjalnych. Jeżeli jedna opinia jest tak kategoryczna i tak przekonywająca, że sąd określoną okoliczność uznaje za wyjaśnioną, to wbrew odmiennemu stanowisku skarżącego - nie ma obowiązku dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych. Odmienne poglądy nie wynika ani z wyraźnego przepisu, ani ogólnych założeń kodeksu o charakterze tego dowodu. Za trafnością wysuniętej tezy przemawia treść art. 286 kpc, według którego sąd może zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od

tych samych lub innych biegłych. O dopuszczeniu dowodu z dalszej opinii innych biegłych decyduje zatem rzeczowa potrzeba, przy czym ocena w tym zakresie została pozostawiona sądowni.” W ocenie Sądu, wskazane wyżej względy przemawiające za uznaniem opinii biegłych za miarodajną, oraz brak jednocześnie wystarczających argumentów uzasadniających ich podważenie, stoi na przeszkodzie w dopuszczeniu dowodu z opinii kolejnego zespołu biegłych, a nawet w uzupełnianiu dotychczas wydanych opinii.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy o rehabilitacji osób niepełnosprawnych, ustala trzy stopnie niepełnosprawności, które stosuje się do realizacji celów określonych ustawą tj. znaczny, umiarkowany oraz lekki stopień niepełnosprawności. Ustawa definiuje także wspomniane rodzaje stopni niepełnosprawności. Do znacznego stopnia niepełnosprawności zaliczono osoby mające naruszoną sprawność organizmu, niezdolne do pracy albo zdolne do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagające, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji (art. 4 ust. 1 ustawy). Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności ustawodawca zaliczył osoby z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolne do pracy albo zdolne do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagające czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych (art. 4 ust. 2 ustawy).

Natomiast do lekkiego stopnia niepełnosprawności zaliczono osoby o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mające ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne (art. 4 ust. 3 ustawy). W art. 4 ust. 4 ustawy wskazano nadto, że ograniczona możliwość samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie, bez pomocy innych osób, podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się, komunikację i komunikowanie się.

Stosownie do art. 6 c ust. 1 pkt 5 ustawy minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego określi w drodze rozporządzenia standardy w zakresie kwalifikowania oraz postępowania dotyczącego orzekania o niepełnosprawności i o stopniu niepełnosprawności, uwzględniając schorzenia naruszające sprawność organizmu i przewidywany okres trwania naruszenia tej sprawności, powodujące zaliczenie do odpowiedniego stopnia niepełnosprawności, a także oznaczenie symboli przyczyn niepełnosprawności. Taką regulację zawierają przepisy rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopni niepełnosprawności (Dz. U. Nr 139 poz. 1328 – zwanego dalej „rozporządzeniem”).

Przepis § 3 ust. 2 rozporządzenia stanowi, że przy orzekaniu o stopniu niepełnosprawności osoby, która ukończyła 16 rok życia, zwanej dalej „osobą zainteresowaną”, bierze się pod uwagę: 1) zaświadczenie lekarskie zawierające opis stanu zdrowia, rozpoznanie choroby zasadniczej i chorób współistniejących potwierdzone aktualnymi wynikami badań diagnostycznych, wydane przez lekarza, pod którego opieką lekarską znajduje się osoba zainteresowana, oraz inne posiadane dokumenty mogące mieć wpływ na ustalenie stopnia niepełnosprawności; 2) ocenę stanu zdrowia wystawioną przez lekarza – przewodniczącego składu orzekającego, zawierającą opis przebiegu choroby zasadniczej oraz wyniki dotychczasowego leczenia i rehabilitacji, opis badania przedmiotowego, rozpoznanie choroby zasadniczej i chorób współistniejących oraz rokowania odnośnie do przebiegu choroby; 3) wiek, płeć, wykształcenie, zawód i posiadane kwalifikacje; 4) możliwość całkowitego lub częściowego przywrócenia zdolności do wykonywania dotychczasowego lub innego zatrudnienia – poprzez leczenie, rehabilitację lub przekwalifikowanie zawodowe; 5) ograniczenia występujące w samodzielnej egzystencji i uczestnictwie w życiu społecznym; 6) możliwość poprawy funkcjonowania osoby zainteresowanej w samodzielnej egzystencji oraz w pełnieniu ról społecznych – poprzez leczenie, rehabilitację, zaopatrzenie w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze, środki techniczne, usługi opiekuńcze lub inne działania.

Przepisy §§ 29 do 31 rozporządzenia określają także standardy w zakresie kwalifikowania do poszczególnych stopni niepełnosprawności. I tak, standardy w zakresie kwalifikowania do znacznego stopnia niepełnosprawności zawierają kryteria określające skutki naruszenia sprawności organizmu powodujące: 1) niezdolność do pracy –

co oznacza całkowitą niezdolność do wykonywania pracy zarobkowej z powodu fizycznego, psychicznego lub umysłowego naruszenia sprawności organizmu; 2) konieczność sprawowania opieki – co oznacza całkowitą zależność osoby od otoczenia, polegającą na pielęgnacji w zakresie higieny osobistej i karmienia lub w wykonywaniu czynności samoobsługowych, prowadzeniu gospodarstwa domowego oraz ułatwiania kontaktów ze środowiskiem; 3) konieczność udzielania pomocy, w tym również w pełnieniu ról społecznych – co oznacza zależność osoby od otoczenia, polegającą na udzieleniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych (§ 29 ust. 1 rozporządzenia).

Przez długotrwałą opiekę i pomoc w pełnieniu ról społecznych rozumie się przy tym konieczność jej sprawowania przez okres powyżej 12 miesięcy w zakresie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3 (§ 29 ust. 2 rozporządzenia). Standardy w zakresie kwalifikowania do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zawierają kryteria określające naruszenie sprawności organizmu powodujące: 1) czasową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza konieczność udzielenia pomocy, o której mowa w § 29 ust. 1 pkt 3, w okresach wynikających ze stanu zdrowia; 2) częściową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza wystąpienie co najmniej jednej okoliczności, o których mowa w § 29 ust. 1 pkt 3 (§ 30 rozporządzenia).

Natomiast standardy w zakresie kwalifikowania do lekkiego stopnia niepełnosprawności określają kryteria naruszonej sprawności organizmu powodujące: 1) istotne obniżenie zdolności do wykonywania pracy, co oznacza naruszoną sprawność organizmu powodującą ograniczenia w wykonywaniu pracy zarobkowej znacznie obniżające wydajność pracy na danym stanowisku w porównaniu do wydajności, jaką wykazują osoby o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną; 2) ograniczenia w pełnieniu ról społecznych, co oznacza trudności doświadczane przez osobę zainteresowaną w relacjach z otoczeniem i środowiskiem według przyjętych norm społecznych, jako skutek naruszonej sprawności organizmu (§ 31 ust. 1 rozporządzenia). Możliwość kompensacji ograniczeń oznacza zarazem wyrównywanie dysfunkcji organizmu spowodowanej utratą lub chorobą narządu odpowiednio przez przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne (§ 31 ust. 2 rozporządzenia).

Uwzględniając powyższe kryteria oraz przedstawioną ich charakterystykę, jak też opisane przez biegłych schorzenia oraz ich wpływ na możliwości wykonywania pracy oraz samodzielnego egzystowania należy zaliczyć ubezpieczonego do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Jest on bowiem, ze względu na stwierdzone schorzenia, osobą zdolną jedynie do pracy w warunkach pracy chronionej. Ubezpieczony nie może funkcjonować na tzw. otwartym rynku pracy.

Żądanie wnioskodawcy dotyczące ustalenia prawa do karty parkingowej podlegało uwzględnieniu, albowiem spełnia on przesłanki określone w art. 8 ust 3 a pkt 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2012 poz.1137z późniejszymi zmianami)

Zgodnie z art. 8 ust 3a pkt 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2012 poz.1137z późniejszymi zmianami), kartę parkingową wydaje się:

osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się i osobie niepełnosprawnej, która nie ukończyła 16 roku życia mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się;

Dalej według ust. 4 pkt 1,2,3 tegoż przepisu , kartę parkingową osobie, o której mowa w ust. 3a pkt 1 i 2, wydaje, za opłatą i po uiszczeniu opłaty ewidencyjnej, przewodniczący powiatowego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U. z 2016 r. poz. 2046 i 1948 oraz z 2017 r. poz. 777 i 935), na podstawie wydanego przez zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności: orzeczenia o niepełnosprawności, orzeczenia o stopniu niepełnosprawności, orzeczenia o wskazaniach do ulg i uprawnień - wraz ze wskazaniem, o którym mowa w art. 6b ust. 3 pkt 9 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.

W myśl art. 6b ust.3 , pkt 9 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych z dnia 27 sierpnia 1997 r. (tj. z dnia 7 lutego 2018 r. Dz.U. z 2018 r. poz. 511) w orzeczeniu powiatowego zespołu, poza ustaleniem niepełnosprawności lub stopnia niepełnosprawności, powinny być zawarte wskazania dotyczące w szczególności spełniania przez osobę niepełnosprawną przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2017 r. poz. 1260 i 1926 oraz z 2018 r. poz. 79, 106 i 138), przy czym w przypadku osób niepełnosprawnych zaliczonych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności spełnienie tych przesłanek może zostać stwierdzone jedynie w przypadku ustalenia przyczyny niepełnosprawności oznaczonej symbolem 04-O (choroby narządu wzroku), 05-R (upośledzenie narządu ruchu) lub 10-N (choroba neurologiczna).

Wnioskodawca został zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z symbolem 04-O , 05-R , 10-N .

Mając jednak na uwadze ustalenia dotyczące schorzeń wnioskodawcy i ich konieczność dalszej diagnostyki , Sąd przyjął za miarodajne opinie biegłych , że niepełnosprawność w stopniu umiarkowanym z symbolem 05-R , 10-N można przyjąć tylko do 31 lipca 2021 a z symbolem 04-O do 26 czerwca 2022 r. Jako że każdy z tych symboli przy umiarkowanym stopniu niepełnosprawności powoduje , że niepełnosprawny spełniania przesłanki określone w art. 8 ust. 3a pkt 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2017 r. poz. 1260 i 1926 oraz z 2018 r. poz. 79, 106 i 138). Z tego powodu o spełnieniu przesłanek określonych w w/w przepisie Sąd orzekł do 26 czerwca 2022 r.

Z powyższych względów orzeczono na podstawie wyżej wskazanych przepisów w zw. z art. art. 477¹⁴§2 kpc jak w sentencji wyroku.